

Toate se plătesc la urmă

Mihail Janto

Timpu-n fapte ne cuvântă, ne privește față-n față,
cu-o vioară sumbră cântă, umbra morții o răsfătă.
Frica pe grumaz ne-apasă, ca și ceața dimineții,
bântuie tăcerea-n casă, cad parcă pe noi pereții.

Pumn de viață ne-apartine, sărutarea de pe buze,
clipele-s tot mai puține, gândurile mai confuze.
Oare cui i se întâmplă...? O restanță-avem cu toții,
târgul vieților în tâmplă, sperie sfinții și hoții.

Ca și spânzurați de-o grindă, stăm privind cum bate ceasul,
c-o privire șovăindă, frica își măsoară pasul.
Cine să mai înțeleagă...? N-or să poată nici vampirii,
când oglinda e beteagă, a privit-o umbra firii.

Oare hrana nu le-ajunge? Aerul, sau poate banii?
Spiritele să le-ngroape, toți bolnavii și sărmanii.
Învățat să dai cu pietre, pe-unde treci, pământul plânge,
vrei să pui mâna pe astre și să vezi pe glezne sânge!?

Ai distrus păduri și ape, soarele-și așteaptă rândul,
au groparii ce să sape, de-o mai suporta pământul...
Omule... te pierzi pe tine, n-ai credință, n-ai hotare!
Nesătul să-ți meargă bine, sufletul încet îți moare.

Foamete și jale mare, împânzește continente,
nu-i nimic fără urmare, moartea are argumente.
Sentimentele-ți truate, schioapătă-n convalescență,
mor destine deflorate, prin morbida ta clemență.

Naști copii să-i lași prin șanțuri... Uită-te la animale:
-Chiar de-ar sta în grele lanțuri, n-or să fie pușlamale!
Putrezit și în concepții, cât bărbat, bărbat iubește,
zi de zi îți cresc adepții, iar păcatul te mânjește.

Lacrimi sunt apa mării, tulburate și sărate,
valurile disperării, ți le-ai asumat tu toate.
Gheață, plastic și rebuturi... vrei să spui că sunt confuzii?!
N-or mai fi noi începuturi, doar în lumea cu iluzii.

Încercarea neputinței taie căile și drumuri,
iar la marginile științei, te așteaptă grele vremuri.
Frunțile pline de gânduri cât să țină la distanță,

când te-așteaptă patru scânduri și-ntre ele doar o zdreanță.

Degradată omenire, astăzi, arma cea mai crudă,
însetată parvenire, n-are mamă, n-are rudă.
Oare cui să-i folosească... virusul numit „al sortii”
vrând pădurea s-o rărească, ne-au zvârlit securea morții.

Autor, Mihail Janto